

bus eliciuntur. Eodem modo irregularitatum publicarum dispensationes impetrantur; nam occultas etiam Episcopus in foro conscientiae remittit, excepto homicidio voluntario. Sed, etiamsi Clericus Romae criminis veniam impetravit, ea tantum delicti communis poenas sufflammat; nam in casu privilegiato nihilominus poena civilis locum habet, cui remittendae moribus Franciscis rescripto Principis opus est.

71 Quum stricto Canonum jure excommunicatus infamis sit, nec personam standi in iudicio habeat; anceps disputatio fuit, qua ratione absolutionem petere possit? Unde natae sunt absolutiones ad cautelam, c. 52. de Sent. Excom. Qui injuria se excommunicatum contendit, eaque de re in prima, aut secunda instantia discussionem suscipere cupit, hanc absolutionem ante omnia petii, quae ad cautelam vocatur, quoniam, qui validitatem excommunicationis impugnat, absolutione opus non habet, nisi ad cautelam, ne scilicet excommunicationis obmoveri exceptio ei possit. Ex eadem causa receptae sunt absolutiones generales stylo Curiae usitatae, & singulis Signaturis, & Bullis Pontificiis insertae, ad effectum beneficii impetrandi, ne provisio propterea nulla accusetur. Nam, si impetrans revera excommunicatus esset, expressa absolutione opus foret. Caeterum absolutio nunquam praesumitur, si vel maxime excommunicatio centenaria fuisset.

72 Prae reliquis denique absolutionem oportet esse liberam (a), nec Magistratus vi compellere potest Presbyterum ad absolutionem: nam, qui absolutionem vi extortam impetrat, novam excommunicationem incurrit: quod sequioribus temporibus, quibus rigor regnavit, saepe contigit. Hodie intercessionem civilis potestatis locus superest, quando excessus, & abusus ecclesiasticae potestatis id notorie postulant.

73 Qui annum in excommunicatione peragit, de absolutione securus, novo jure tanquam de haeresi suspectus in jus vocari potest; sed hunc rigorem, etsi eum Concilium Tridentinum restituerit, non in omnibus terris receptum esse constat.

* 74 Quid ad reducendam avitam puritatem Cleri salubrius, quam veterem irregularitatem criminis exponere? Juxta praecipitum S. Pauli oportet ministros Ecclesiae esse irreprehensibiles, sine crimine, habentes mysterium fidei in conscientia pura (b). Praecipit Concilium Nicenum I. Quicumque ex his, qui lapsi sunt, per ignorantiam sunt ordinati, vel contemptu eorum, qui eos ordinaverunt, hoc non praedjudicat re-

(a) Trid. sess. 25. cap. 3. (b) 1. ad Tim. cap. 3.

gulae ecclesiasticae. Cum enim compertum fuerit, irremissibiliter deponuntur. Refert. cap. 5. D. 81. En & Decretum Concilii Carthaginensis IV. Placuit, inquit, ut ex poenitentibus, quamvis sit bonus, Clericus non ordinetur. Si per ignorantiam Episcopi factum fuerit, deponatur à Clero, quia se ordinationis tempore non prodidit, fuisse poenitentem &c. Refert. cap. 55. D. 50. Inquit Siricius Papa (a): Sicut poenitentiam agere cuiquam non conceditur Clericorum; ita & post poenitentiam, ac reconciliationem nulli unquam laico liceat honorem Clericatus adipisci: quia, quamvis sint omnium peccatorum contagione mundati, nulla tamen debent gerendorum Sacramentorum instrumenta suscipere, qui dudum fuerint vasa vitiorum. Ex sententia Hormisdæ (b): Irreprehensibiles esse convenit, quos praesse necesse est corrigendis. — Praefrens criminis labem, non habet lucidam Sacerdotii dignitatem. Quid rationibus S. Augustini clarius (c)? Ne forsitan, etiam de caeteris criminibus, spe honoris ecclesiastici animus intumescens, superbe ageret poenitentiam, severissime placuit, ut, post actum de crimine damnabili poenitentiam, nemo sit Clericus, ut desperatione temporalis altitudinis medicina major, & verior esset humilitatis &c. Non ideo supervacua putanda est posterorum diligentia, qui, ubi saluti nihil detrahatur, humilitati aliquid addiderunt, quo salus tutius muniretur. Experti, credo, aliquorum fictas poenitentias per affectatas honorum potentias: cogunt enim multas inveniri medicinas multorum experimenta morborum.

T I T. XIII.

De Exemptionibus Regularium.

C A P. I.

De veteri Statu Monachorum.

Veteri jure alia poenitentia erat Clericorum, alia Monachorum. Clerici dispensabantur à publica poenitentia, ita tamen, ut irremissibili depositione crimen luerent. Juxta Decretum S. Leonis (d): Propositum Monachi proprio arbitrio, aut voluntate susceptum deserere non potest absque peccato. Unde, qui relicta singularitatis professione, ad militiam, vel nup-

(a) S. Siric. epist. 2. (b) Hormisd. epist. 21.

(c) S. Aug. epist. 50. (d) S. Leon. epist. ad Rustic. cap. 12.

tias devolutus est, publicæ pœnitentiæ satisfactione purgandus est.

2 Veteri instituto Monachi à laicis nihil ferme distinguebantur, nisi perfectione, & professione virtutis. Inquit S. Hieronymus: *Alia causa est Monachorum, alia Clericorum. Clerici pascunt oves, ego pascor: illi de altari vivunt, mihi quasi infructuosæ arbori securis ponitur ad radicem, si munus ad altare non defero.* Refert. cap. 6. XVI. q. 1.

3 Cum ergo Monachi æque, ac laici ad Parochiales Ecclesias primitus convenire solerent, ut S. Mysteriis participarent; dubium non est, olim eos, ut reliquos fideles, pastoralis sollicitudini, & curæ Episcoporum fuisse subditos.

4 Concilium Chalcedonense (a) ad instantiam Imperatoris peculiarem curam Monachorum Episcopis commendavit, quia per professionem, & perfectionem virtutis selectior gregis portio habebantur. En ex versione Gentiani Herveti Canonis tenorem! *Qui vere, inquit, & sincere monasticam vitam aggrediuntur, digni convenienti honore habeantur. Quoniam autem nonnulli, monarchico prætextu utentes, & Ecclesias, & negotia civilia perturbant, & temere, citra ullam discriminis rationem, in urbibus circumcursantes, quin etiam Monasteria sibi construere studentes; visum est, nullum usquam ædificare, nec constituere posse Monasterium, vel oratoriam domum præter scientiam ipsius civitatis Episcopi: Monachos autem, qui sunt in unaquaque regione, & civitate, Episcopo subjectos esse, & quietem amplecti, & soli jejunio, & orationi vacare, in quibus ordinati sunt locis fortiter perseverantes; nec ecclesiasticis, nec secularibus negotiis se ingerere, vel communicare propria relinquentes Monasteria &c.*

5 In Oriente eam legem diversis regis edictis firmavit Justinianus Imp., sanxit inde, ut nullum Monasterium ædificaretur, antequam civitatis Episcopus orationem in eo faciat, & crucem figat. Nov. 67. c. 1. Præcipit alibi, ut, si quis contra Clericum, aut Monachum, aut Diaconissam, aut Monastriam, aut Ascetiam habeat aliquam actionem, adeat prius SS. Episcopum; cui horum unusquisque subiaceat. Nov. 123. c. 21. Denique generaliter pronuntiat: *Monasteria degunt, seu censetur sub Episcopis suorum territoriorum, & Abbatum quidem curam gerunt Episcopi, Monachorum vero Abbatum.* L. 40. C. de Episc. & Cler.

6 In Occidente præprimis Concilia vigilarunt, ut auctoritas Episcoporum in Monachos, & Monasteria salva, & in-

(a) Conc. Chalced. cap. 4.

tegra esset. Juxta Decretum Synodi Aurelianensis I. *Abbatibus pro humilitate religionis in Episcoporum potestate consistent; & quid extra regulam fecerint, ab Episcopis corrigantur, qui semel in anno, ubi Episcopus elegerit, accepta vocatione conveniat; Monachi autem Abbatibus omni se obedientiæ devotione subjiciant.* Refert. c. 16. XVIII. q. 2.

7 Juxta Decretum Concilii Epaonensis (a) *Abbas, si in culpa reperiatur, & innocentem se asserens, ab Episcopo suo noluerit accipere successorem, ad Metropolitanum judicium deducatur.* Quid evidentius Episcoporum in Regulares jurisdictione.

8 Præcipit Concilium Arelatense V. *Monasteria, Monasteriorumque disciplina ad eum pertineant Episcopum, in cujus sunt territorio constituta.* Et Concilium Aurelianense: *Non semel, sed sæpius in anno Episcopi visitent Monasteria Monachorum, ut si aliquid corrigendum fuerit, corrigatur.* Refert. c. 17. & 29. XVIII. q. 2.

9 His exemplis rescripsit & jure Decretalium Bonifacius VIII. Ordinarios super sua jurisdictione in Regulares suæ Diœcesis de jure communi habere fundatam intentionem: *Cum, inquit, de jure communi Ordinariorum intentio sit fundata.* Refert. c. 7. de Privileg. in 6.

10 Labentibus sæculis nonnunquam Episcopi canonicam auctoritatem in tyrannidem verterant. Quæritur Concilium Toletanum IV. (b) *quod Monachi episcopali imperio servili operi mancipentur & jura Monasteriorum contra statuta Canonum illicita præsumptione usurpentur, ita, ut pene ex cœnobio possessio fiat, atque illustris portio Christi ad ignominiam, servitutemque perveniat &c.*

11 Fuerant autem varii tituli, & prætextus quibus Episcopi bona Monasteriorum in suos usus verterant, & disciplinam monasticam turbaverant. Cum enim illis sæculis Monachi ad sacros Ordines præsentari cœpissent, quibusdam obrepit, sibi ex oblationibus Monasteriorum æque, ac aliarum Ecclesiarum quartam deberi. Vetat hunc abusum Concilium Ilerdense, quod refert Gratianus. c. 34. XVI. q. 1.

12 Alii alias oblationes pro ordinationis collatione, pro chrysmatis, & olei perceptione, pro installatione Abbatum, pro consecratione Altarium, pro dedicatione Oratoriorum, pro visitatione Monasteriorum, pro Synodatico, Cathedralicoque extortum ibant. Nonnulli electiones Abbatum sibi ar-

ro-

(a) Conc. Epaon. cap. 19. (b) Conc. Tolet. IV. cap. 51.

rogabant, publicaque officia in Oratoris claustrorum toties quoties pro libitu, celebrabant.

13 Hac occasione natæ sunt veteres Monasteriorum exemptiones, ad reprimendas illas exactiones, ad liberam electionem Abbatum, Monachorum Congregationem restituendam, & ad solitudinem, disciplinamque regularem reducendam: *Salva interim Episcoporum spirituali jurisdictione in Monachos, & Abbates.*

14 In epistolis S. Gregorii frequens harum exemptionum est argumentum, quod omne eo redit, ut Monachis sui Abbatibus libera sit electio; ut Abbatis libera sit bonorum claustralium administratio; ut à Monasteriis absint solemnia, & publica officia, & negotia, quæ claustralem solitudinem turbarent. His subdit S. Pontifex (a): *Præterea — Episcopo secundum Dei timorem sollicitudinem statuimus adhibere; ut, si aliquem de illic habentibus exigente culpa oportuerit ultioni submitti, ipse sacrorum Canonum vigorem modis omnibus debeat vindicare.*

15 Refert Gratianus inter veteres auctoritates fragmenta S. Gregorii. c. 5. & 6. XVIII. q. 2. Itaque quod genuinum est, desumptum est ex epistolis 18. 41. & 43. In Epistola 18. diserte præcipit S. Pontifex, *ut visitandi, exhortandique gratia ad Monasterium, quoties placuerit, ab ejusdem civitatis Episcopo accedatur: sed sic charitatis officium illic Episcopus impleat, ut gravamen aliquod Monasterium non incurrat.*

16 Hujus argumenti sunt & formulæ Marculfi. In his spondet Episcopus: *Ut de vestra Congregatione, qui in vestro Monasterio sancta debeant bajulare officia, quem Abbas cum omni congregatione poposcerit à nobis, vel Successoribus nostris, sacros percipiat gradus, nullum pro ipsorum honore præmium percepturus. Ecce indulta immunitas jurium, quæ Episcopi in ordinatione sibi deberi prætendebant! Alter articulus est: Altare in ipso Monasterio Episcopus benedicat, & SS. Chryisma annis singulis, si voluerint postulare, pro reverentia loci sine pretio concedat. Tertius spectat liberam Abbatis electionem. Quem unanimiter omnis Congregatio illa Monachorum ex se ipsis, optimæ regulæ compertum, & vitæ meritis congruentem elegerit, similiter sine præmio memoratæ urbis Episcopus ipse promoveat per benedictionem, & installationem Abbatem. Quartus consulit indemnitati bonorum. Nullam penitus aliam potestatem ab ipso Monasterio neque in rebus, neque in ordinandis personis, neque in villabus ibidem*

(a) S. Greg. lib. Indict. 15. epist. 12.

jam conlatis, aut deinceps regio munere, aut privatorum conlaturis, vel in reliqua substantia Monasterii nos, Successoresque nostri Episcopi, aut Archidiaconi, seu ceteri Ordinatores, aut quelibet alia persona prædictæ civitatis habere non præsumat; aut quodcumque de Monasterio, sicut de Parochiis, & ceteris Monasteriis, muneris causa audeant sperare, aut auferre. Quintus providet clausuræ solitudinis religiosæ. Et nisi rogatus à Congregatione illa, vel Abbate pro oratione lucranda, nulli nostrorum, ad sacrum solemne faciendum, liceat adire secreta, aut finium ingredi septa. Sextus articulus cavet: Et, si ab eis illuc Pontifex postulatus pro lucranda oratione, vel eorum utilitate accesserit, celebrato, ac peracto divino mysterio, simplici, ac sobria benedictione (id est, refectione) percepta absque ullo requisita domum studeat habere regressum. Absit tamen, quod hac amplitudine exemptionum spiritualis Episcoporum auctoritas quidquam periclitaretur. Et, si aliquid ipsi Monachi de eorum religione tepidi, aut secus egerint, secundum eorum regulam ab eorum Abbate, si prævalet, corrigantur. Sin autem; Pontifex de ipsa civitate coercere debet, quia nihil de canonica auctoritate convellitur, quidquid domesticis fidei pro quietis tranquillitate tribuitur.

17 Inter exempla veterum exemptionum & XI. sæculo privilegium datæ libertatis ad reprimendas indebitas exactiones, aut alias novationes restrictum, *salva in omnibus proprii Episcopi reverentia*, fuerat. Tale est diploma Alexandri. III. quo institutionem Ecclesiæ Harlebecanæ confirmat. Talia sunt & reliqua privilegia aliarum Ecclesiarum.

18 Constat enim ex his, aliisque privilegiis, quæ passim referuntur, utpote ad instantiam plerumque Fundatorum sæculo VI. & sequentibus concessa Monasteriis, ea non spectasse exemptiones à canonica Episcoporum jurisdictione in visitandis, corrigendisque Monasteriis; sed duntaxat libertatem circa rerum temporalium dispensationem, & Abbatum electionem &c.

19 Theodorus Balsamon ad Canonem VI. Chalcedonensem, citatis Canonibus, qui Monasteria Episcopis subjiciunt, dicit: *Clerici ergo, vel Monachi, qui dicunt hodie, se Patriarchæ, vel regionis Episcopo non esse subjectos, tanquam sint liberæ mansionis, vel Ecclesiæ, proferentes utique à Fundatoribus etiam factorum statutorum ordinationes; quid ad hæc respondebunt? omnino nihil. Etiam si enim quis fundator Monasterii, vel Ecclesiæ in suis statutis, vel ordinatione sua decreverit, non subjici eorum Monachos, vel Clericos re-*

gionis Episcopo; non audietur, ut qui divinis sacrisque Canonibus contraria statuerit, & , quæ stare per rationes bonæ disciplinæ non possunt, scripserit.

Cap. 3.
De Veter.
auct. indul.
exempt.

20 Inde veteri more id genus exemptionum plerumque auctoritate Episcoporum datum fuit; quoniam enim indebitas exactiones, aliaque juxta gravamina spectabat, quæ corruptis sæculis sibi aut Episcopi, aut ejus Ministri diversis titulis in Monasteria arrogabant, Ordinarii fuit, prætensa jura abdicare, rescicareque. Sic in illo privilegio Ecclesiæ Harlebecanæ de ann. 1063. dicitur (a): *Quod si Episcopus, sive suus Minister pro tenenda Synodo, vel alia quomodolibet causa ad aliquam prædictarum Ecclesiarum huic Monasterio (quod hodie Capitulum Canonicorum est) incorporatarum venerint, nihil exigentes de rebus ad Ecclesiam pertinentibus, de suis propriis vivant.*

21 Sæpe hæc privilegia & à Synodis, ut major esset exemptionis efficacia, postulata, obtentaque sunt. In Synodo Valentina ann. 584. postulavit Rex Gunthramus (b), ut, siquid præfatus Rex Basilicæ S. Marcelli, sive in ministerio Altarium, sive in quibuscumque speciebus, quæ ad divinum cultum pertinere noscuntur, contulisse, vel adhuc conferre voluerit, neque Episcopi locorum, neque potestas regia, quocumque tempore successura, de eorum voluntate quidquam minorare, vel auferre præsumat.

22 Meminit dictum diploma utriusque potestatis. Quippe & civiles, & ecclesiastici ministri nonnulla jura prætendebant. Hac occasione frequens fuit, quod veteres exemptiones passim regia auctoritate stipari oporteret. In formulis Marculfi inquit Rex (c): *Ad petitionem illius (fundatoris) Clementia nostra pro quiete ipsorum servorum Dei, præceptionem vigoris nostri placuit propalare, sub quo tranquillitatis ordine, Domino protegente, ipsi Monachi juxta religionis normam in perpetuum valeant residere, elegimus, ut & hac serie debeat plenius declarari.*

23 Quid consultius, quam, ut ipsi, qui Monasteriorum suorum immunitates, & privilegia, jam pridem Regum, & Episcoporum munificentia, postulantes Fundatoribus, impetrata tantopere inelamant, etiam ad rationes concessionis attenderent, rebus à Fundatoribus oblatis, & à Regibus, Episcopisque, ac aliis immunitate donatis, ita juxta intentionem Fundatorum, & Regum, aliorumque, qui privilegium

(a) Miræ. cod. par. Donat. cap. 50. (b) Conc. Gen. tom. 5. col. 976.
(c) Marculf. lib. 2. form. 1.

gium annuerunt, usuri, ut res illæ in eleemosynam sanctis Dei pauperibus pro amore D. N. Jesu Christi ardenti desiderio consecratæ (ut loquitur formula pro fundando Monasterio) etiam tanquam eleemosynæ pauperum Dei necessitatibus impenderentur, non autem in luxum, & usus plane profanos effunderentur. Quæ enim immunitas corruptelis tam apertis suffragari posset?

24 Admodum notanda est clausula, quam allegatis verbis subjungit formula concessionis regis. *Quia nihil de canonica institutione convellitur, quidquid ad domesticos fidei pro tranquillitatis pace conceditur.* An quidquam clarius ostendere posset, his exemptionibus nihil de canonica auctoritate: qua Monasteria spirituali Episcoporum directioni reservantur, fuisse remissum? Et sane Regum, ac Episcoporum mens fuit, Monachos contra potentiorum vexationes, & oppressiones sua auctoritate protegere, nequaquam vero à canonica subjectione eximere.

25 Sæculo IX. invaluit, quod privilegia ab Episcopis, Regibusque concessa, etiam auctoritate Sedis Apostolicæ confirmari peterentur; utpote auctoritas Papæ implorabatur, ut privilegia ab Episcopis canonice, ac legitime indulta, per reverentiam Sedis Apostolicæ contra malevolorum conatus illæsa manerent. Hac ratione S. Ivo Carnotensis (a) monuit Gaufridum Bellovacensem Episcopum, ut privilegia Ecclesiæ S. Quirini intemerata servaret, quæ à Prædecessoribus obtinuit, Apostolica Manus roboravit, regiaque Majestas pragmatica sanctione firmavit. Absit, quod Fundatores, dum cœperant Monasteria à se fundata speciali protectioni Sedis Apostolicæ comendare, ea voluerint ab Episcoporum spirituali jurisdictione liberare.

26 Recentiore usu duplex exemptionum genus distinguitur. Primum, seu vetus genus partiale dicitur, quia nonnisi ad certos articulos, puta, Cathedralitici, Synodatici, aliarumque exactionum, quæ juxta recentiorum Interpretum opinionem ad legem diocesanam referuntur, immunitatem à jurisdictione Episcopi tribuit. Totalis enim, quæ & exemptio simpliciter dicitur, absolutam libertatem à potestate Ordinarii, etiam in iis, quæ ad legem jurisdictionis spectant, præbet, quia immediatam subjectionem Sedis Apostolicæ exprimit.

27 Hanc speciem exemptionis S. Bernardus (b) emancipationem dixit, exemplo ducto ab emancipatione legali, qua filiusfamilias à potestate paterna subtrahitur, ut nonnisi Prin-

Cap. 4.
De Novell.
Exempt.

(a) S. Ivo epist. 193. (b) S. Bern. epist. 42.

cipis potestati subsit. Ait S. Pater: *Spoliant (Abbates) Ecclesias, ut emancipentur; redimunt se, ne obediant.*

28 Extat ad calcem epistolarum S. Gregorii amplissimum exemptionis privilegium, quod Monasterio S. Medardi concessisse dicitur hic S. Pontifex, rejicitur tamen illud à nonnullis Criticis tanquam supposititium. Sunt & aliorum privilegiorum, quæ ex antiquitate ad illustrandam novarum exemptionum causam afferri solent, indicia neutiquam certa.

29 In recentiori æquiorique crisi id fere compertum est, ante sæculum XI. aut XII. nec illam differentiam inter Monasteria exempta, & non exempta, nec illas querelas adversus Abbatum, & Ecclesiarum exemptiones innotuisse; unde constat, primum illis sæculis absolutas illas exemptiones succrevisse, aut saltem ita increvuisse, ut multorum querelæ audirentur. S. Bernardus ait (a): *Miror, quosdam in nostro ordine Monasteriorum Abbates hanc humilitatis regulam odiosa contentione infringere, & sub humili (quod pejus est) habitu, & tonsura tam superbe sapere, ut, cum ne unum quidem verbulum de suis imperiis subditos suos prætergredi partiantur, ipsi propriis obedire contemnunt Episcopis. — Quid hoc est præsumptionis, o Monachi? Neque enim, quia Prælati Monachis, ideo non Monachi, nempe Monachum facit professio, Prælatum necessitas &c.*

30 Repressis Cisterciensibus jactabant Cluniacenses, sibi omni exceptione majorem causam esse, tum quod Fundator protectioni S. Sedis Monasterium immediate subjecisset, tum quod proprio pro Episcopo ipsis Papa esset. Hac occasione S. Pater suas querelas ad Eugenium III. direxit (b). *Murmur, inquit, loquor, & querimoniam Ecclesiarum. Truncari se clamitant, ac dismembrari, vel nullæ, vel paucæ admodum sunt, quæ plagam istam aut non doleant, aut non timeant. Queris, quam subtrahunt Abbates Episcopis, Episcopi Archiepiscopis, Archiepiscopi Patriarchis, sive Primatibus. Bonane species hæc? Mirum, si excusari queat, vel opus. Sic factitando probatis vos habere plenitudinem potestatis, sed justitiæ forte non ita, facitis hoc, quia potestis; sed utrum & debeatis, quæstio est. Et infra: Quid item tam indignum, quam ut totum tenens, non sis contentus toto, nisi minutias quasdam atque exiguas portiones ipsius tibi creditæ universitatis, tamquam non sint tuæ, satagas, nescio quomodo, adhuc facere tuas &c.*

31 Prosequitur S. Bernardus: *Nolo autem, prætendas mihi fruc-*

(a) S. Bern. ad Leon. Senon. cap. 9. (b) De Consid. lib. 3. cap. 4.

fructum emancipationis ipsius; nullus est enim, nisi, quod inde Episcopi insolentiores, Monachi etiam dissolutiores fiant. Quid quod & pauperiores? Inspice diligentius talium ubique libertorum, & facultates, & viras, si non pudenda admodum in his & tenuitas, & in illis secularitas invenitur. Marris noxiæ libertatis soboles gemina hæc. Quidni peccet licentius vagum, & male liberum vulgus, cum non sit, qui arguat? Quidni licentius quoque spoliatur, ac deprædetur inermis religio, cum non sit, qui defendat?

32 Quantum ad dispositionem Fundatorum respondet S. Pater: *Aliud est, quod largitur devotio; aliud quod molitur ambitio impatiens subjectionis. Videlicet devotio Fundatorum spectat integritatem, & libertatem honorum temporalium. Ambitio autem molitur excutere jugum canonicæ subjectionis, & correctionis.*

33 Inter ea tempora & in Anglia nomine Richardi Archiepiscopi Cantuariensis, graves querelas ad Alexandrum III. effudit Petrus Blessensis: *Adversus Primates, inquit, & Episcopos intumescunt Abbates, nec est, qui Majoribus suis reverentiam exhibeat, & honorem. Evacuatum est obedientiæ jugum, in qua erat unica spes salutis & prævaricationis antiquæ remedium. Detestantur Abbates habere suorum excessuum correctorem, vagam impunitatis licentiam amplectuntur, claustraliq; militiæ jugum relaxant in omnem desiderii libertatem. Hinc est, quod Monasteriorum fere omnium facultates datæ sunt in directionem, & prædam. Nam Abbates exterius curam carnis in desideriis agunt, non curantes, dummodo laute exhibeantur, & fiat pax in diebus eorum: Claustrales vero tanquam Acephali otio vacant, & vaniloquio: nec enim Præsidentem habent, qui eos ad frugem melioris vitæ inclinet — quid est eximere ab Episcoporum jurisdictione Abbates, nisi contumaciam, ac rebellionem præcipere, & armare filios in parentes?*

34 Invehitur Blessensis præcipue in Monasteria, quæ ejusmodi exemptiones per Bullas adulterinas adeptæ sunt, unde ille prosequitur: *Falsariorum enim præstigiata malitia ita in Episcoporum contumeliam se armavit, ut falsitas in omnium fere Monasteriorum exemptione prævaleat, nisi in decisionibus, & examinationibus faciendis Juxta veritatis exactior districtissimus intercedat.*

35 In Concilio Lateranensi ait Alexander III. *Fratrum, & Coepiscoporum nostrorum conquestione comperimus, quod Fratres templi, & Hospitalis, & alii Religiosi indulta sibi ab Apostolica Sede privilegia excedentes, contra episcopalem auctoritatem multa præsumant, quæ ad scandalum faciunt,*